

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

השגה 397/11

בפני: יו"ר ועדת ההשגה לזרים, ירושלים

בעניין:

המשיגה: 1. ז' חגיאזי

2. מ' חגיאזי

ע"י ב"כ עוה"ד עדי לוסיגמן

- נגד -

המשיב: משרד הפנים, רשות האוכלוסין וההגירה
באמצעות הלשכה המשפטית, עו"ד קרן גלבע

ה ח ל ט ה

עניינה של השגה זו, הוא בקשת איחוד משפחות (להלן: "אחמ"ש"), המוגשת על ידי המשיגים. משיג 1 תושב קבע בישראל (להלן: "המשיג"), המבקש איחוד משפחה בישראל, עם רעייתו, משיגה 2, (להלן: "המשיגה"), תושבת הרשות הפלסטינית (להלן: "האזור"). עמדת המשיב היא כי בקשת האחמ"ש אותה הגישו המשיגים דינה להידחות מהטעם, שאישור הבקשה ומתן אשרת כניסה למשיג מהווים סיכון לביטחון מדינת ישראל.

תמצית העובדות הנדרשות לעניין

1. המשיג תושב קבע בישראל, יליד 1974. המשיגה יליד 1982 תושבת האזור, אלבירה. בני הזוג נישאו בשנת 2001 ולהם 3 ילדים, הרשומים במרשם האוכלוסין של ישראל.
2. בחודש אוקטובר 2007 הגיש המשיג בקשה לאיחוד משפחות עם המשיגה, שכאמור הינה תושבת האזור. בהעדר תשובה לבקשה, הוגשה בתאריך 26 ינואר 2009 השגה ראשונה לוועדת ההשגה לזרים כנגד השיהוי במענה לבקשה. בתאריך 9 מרץ 2009 ניתנה תשובת המשיב, לפיה נדרשים מסמכים נוספים על מנת להשלים הטיפול בבקשת האחמ"ש. ההשגה נשארה תלויה ועומדת עד למתן תשובת המשיב ביום 2 דצמבר 2009. בתשובתו מודיע המשיב כי בכוונתו לדחות הבקשה, קודם שתתקבל החלטה בעניינם, כך הודיע המשיב, יערך למשיגים שימוע. ההשגה הראשונה זו נותרה תלויה ועומדת עד להחלטת המשיב באשר לאופי השימוע שיערך למשיגים. משהוחלט על שימוע בכתב, נמחקה בתאריך 29 דצמבר 2012 ההשגה הראשונה, בהסכמת הצדדים.
3. שימוע בכתב נערך למשיגים בתאריך 6 ינואר 2011, אך תשובת המשיב המסכמת את עמדתו, לא ניתנה. משכך, הגישו המשיגים השגה נוספת, השגה זו הנידונה כאן, הן לעניין העדר תשובה לבקשת האחמ"ש שהוגשה בדצמבר 2007 והן לכוונה לסרב לבקשה מטעמים ביטחוניים. בנוסף

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

לסעד העיקרי כאמור, ביקשו המשיגים בהשגה ליתן למשיגה סעד ביניים המתיר לשהות בישראל, עד להחלטה אחרת של הוועדה.

4. סעד ביניים ניתן בתאריך 15 אוגוסט 2011, לבקשת המשיגים, לפיו המשיגה לא תורחק מישראל, עד למתן החלטה מאת הוועדה.

5. בתאריך 30 אוקטובר 2011 ניתנה תשובת המשיב להשגה לפיה, נכון המשיב להתיר למשיגה המשך שהייה בישראל בהיתרי מת"ק, מחוץ להליך המדורג, למשך שנה. בתום שנה, כך הודיע המשיב, תבחן הבקשה מחדש, בכפוף להמצאת מסמכים מאת המשיגים. בין המסמכים הנדרשים מהמשיגים, לפי הודעת המשיב, נדרשת הצהרה עליה מחויבים המשיגים לחתום, הצהרה והתחייבות הכוללת בין שאר התחייבויות להימנע מקשר עם אחיה של המשיגה, עבד אלרחמן. עוד מוסיף המשיב בהודעתו לוועדה כי עתה, משלא נדרשת הכרעה בהשגה, מבוקש כי הוועדה תורה על מחיקת ההשגה.

6. המשיגים הגיבו לתשובת המשיב בתאריך 13 נובמבר 2011, וביקשו הרחבת הפרפרזה הנוגעת לאח המשיגה, בטרם יגיבו לגופה של הצעת המשיב. המשיב נדרש להגיב לבקשת המשיגים, ובתאריך 12 פברואר 2012 ניתנה תשובתו המרחיבה את הפרפרזה. כמו כן חזר המשיב על הסכמתו בתנאים, להמשך שהיית המשיגה בישראל.

7. בתאריך 15 פברואר 2012 ניתנה תגובת המשיגים לתגובתו האחרונה של המשיב, תגובה הכוללת הצעה מטעמם לנוסח הצהרה עליו נכונים לחתום. המשיב התבקש להגיב להצעת המשיגים, תגובתו התקבלה בתאריך 3 אפריל 2012. לפי תגובת המשיב, על המשיגים לחתום על הנוסח ההצהרה וההתחייבות המוצע על ידי המשיב מתאריך 30 אוקטובר 2011, ללא נכונות לויתור על סעיף מסעיפיו, בדגש לזה המחייב את המשיגים שלא לעמוד בקשר עם אח המשיגה, עבד אלרחמן. 8. הצדדים להשגה התבקשו על ידי הוועדה לקיים דיון ביניהם, על מנת להגיע לנוסח הצהרה והתחייבות מוסכם. בתאריך 23 מאי 2012, הודיעה ב"כ המשיגים כי למרות נכונותה וניסיונותיה, לא צלח בידה לשכנע ולהשתכנע בהגעה לנוסח מוסכם של הצהרה והתחייבות.

תמצית טענות הצדדים

9. כאמור עניינה של השגה זו בשני נושאים הנטענים על ידי המשיגים. ראשית, הדרישה למתן מענה לבקשת האחמ"ש משנת 2007. שנית, אישור בקשת האחמ"ש של המשיגים, חרף המניעה הביטחונית לה טוען המשיב.

10. בכתב ההשגה, המשיגים מתייחסים למספר נושאים, כולם כרוכים במניעה הביטחונית, לה טוען המשיב, מניעת זכות מהמשיגה המבוססת על הזכות לחיי משפחה; זכויות הילדים; חובת המשמורן וכן לעילת הסירוב הביטחוני.

11. תשובת המשיב הינה שלאחר בחינת עניינם של המשיגים, נכון הוא ליתן למשיגה תקופת מבחן הכרוכה בתנאי של הצגת מסמכים והתחייבות. ההתחייבות המופיעה כתנאי לאישור שהיית המשיגה בישראל, כראשית תהליך, תחילה מחוץ להליך המדורג מחייבת (כאן: בלשון כללית) את

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

המשיגה והמשיג בתצהיר כי ימנעו מפעילות המסכנת את בטחון ישראל. באופן ספציפי, נדרשים המשיגים "שלא לעמוד בקשר מכל סוג שהוא עם האח ע"א אלרחמן".

12. המשיגים, כאמור לעיל, הציעו מטעמים נוסח התחייבות והצהרה אחר, עליו המשיגה ורק היא תחתום. טענתם היא כי בנוסח המוצע על ידי המשיב יש משום נוסח מחמיר, פוגעני ומשפיל.

13. הצעת המשיגים נבחנה על ידי המשיב. המשיב עומד על דעתו כי רק הנוסח המוצע על ידו, יכול להוות תנאי המתיר שהיית המשיגה בישראל.

דיון

14. איני מוצא מקום להכביר במילים במקום בו הצטמצמה המחלוקת בין הצדדים לנוסחו של סעיף אחד בהצהרת המשיגה.

בשים לב כי על פי הפסיקה הרציונאל העומד ביסוד הנכונות להעניק מעמד בישראל לבן זוג זר הנשוי לאזרח או תושב קבע בישראל, הוא רציונאל הומניטארי.

ובשים לב כי ההלכה במשפט בישראל היא שלשר הפנים נתון שיקול דעת רחב בהפעלת סמכויותיו על פי חוק הכניסה לישראל (בג"ץ 758/88 קנדל נ' שר הפנים, פ"ד מו(4) 505, 520 (להלן: עניין קנדל); בג"ץ 3648/97 סטמקה נ' שר הפנים, פ"ד נג(2) 728 (להלן: עניין סטמקה); בג"ץ 4156/01 דימיטרוב נ' משרד הפנים, פ"ד נו(6) 289, 293; עניין חמדאן, בפסקה 9; ע"מ 4614/05 מדינת ישראל נ' אורן (פורסם באתר נבו, ניתן ביום 16.3.09), בפסקה 5).

זאת, בהתאם לעקרון הריבונות, שלפיו המדינה רשאית להחליט מי ישהה בתחומה ומי לא, ומכוחו יש למדינה שיקול דעת רחב למנוע מזרים להיכנס לתחומה (ראו והשוו: בג"ץ 482/71 קלרק נ' שר הפנים, פ"ד כז(1) 113, 117; עניין קנדל, בע' 520; בג"ץ 1031/93 פסרו (גולדשטיין) נ' שר הפנים, פ"ד מט(4) 661, 705; בג"ץ 4370/01 לפקה נ' שר הפנים, פ"ד נז(4) 920, 930).

ובשים לב לכך שהבסיס הערכי למתן רישיון ישיבה בישראל לבן זוגו הזר של אזרח ישראלי, נעוץ בכך ש: "מדינת ישראל מכירה בזכותו של האזרח לבור לו בן-זוג כרצונו ולהקים עימו משפחה בישראל. ישראל מחוייבת להגנה על התא המשפחתי מכוחן של אמנות בינלאומיות... והגם שאמנות אלו אינן מחייבות מדיניות זו או אחרת בנושא של איחוד משפחות, הכירה ישראל - הכירה ומכירה היא - בחובתה לספק הגנה לתא המשפחתי גם על דרך מתן היתרים לאיחוד משפחות. כך סיפחה עצמה ישראל לנאורות שבמדינות, אותן מדינות המכירות-בכפוף לסייגים של ביטחון המדינה, שלום הציבור ורווחת-הציבור- בזכותם של בני-משפחה לחיות בצוותא-חדא בטריטוריה שיבחרו

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

בה" (בג"צ 3648/97 סטמקה נ' שר הפנים, פ"ד נג(2), 728, 790 (1999), להלן: "סטמקה").

ובשים לב לכך ש"אף שהמשפט הבינלאומי מכיר בזכותו של היחיד לנישואין ולחיי משפחה, אין הוא מכיר בזכותו של היחיד לממש זכות זו דווקא בארץ אזרחותו. לשון אחר: זכותו של היחיד לנישואין ולחיי משפחה אינה משמיעה מעצמה זכות חוקתית ל"איחוד משפחות" בתוך המדינה. על המצב המשפטי השורר בתחום זה עמדו לאחרונה רובינשטיין ואורגד, במאמרם, שם, 340; ובלשונם:

'גם כללי המשפט הבין-לאומי אינם מקימים זכות להגירה לצורכי נישואין. המשפט הבין-לאומי מכיר אמנם בחשיבות הזכות להקים משפחה, כמו גם בחשיבות הזכות של משפחה שלא להיות מופרדת על ידי גירוש, אך אין במשפט הבין-לאומי שום זכות מפורשת וקונקרטית היוצרת חובה פוזיטיבית על מדינה לאפשר הגירה לשטחה לצורכי נישואין, גם בעתות של שלום, (ההדגשה במקור - מ' ח').

לשון אחר: מתן זכות הגירה אוטומטית לכל מי שנישא לאחד מאזרחי המדינה או תושביה פירושו הוא, כי כל אזרח מחזיק בזכות להתיר הגירה למדינה, ללא פיקוחה של המדינה, וברי כי שום מימשל בעולם לא יתיר כך לפגוע לא אך בתיפקודו אלא בריבונות המדינה עצמה." (בגץ 7052/03 עדאלה המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי נ' שר הפנים פסקה 53) (ההדגשה אינה במקור).

ובשים לב לכך שאמנם לשר הפנים ולמשיב בכלל זה שיקול דעת נרחב, כאמור לעיל, אך עליו להפעילו על פי עקרונות היסוד של המשפט המנהלי הישראלי. קביעת שר הפנים צריכה לעמוד איפוא, בדרישת הסבירות ובדרישת המידתיות. לעניין הסבירות קובעת הפסיקה כי "...חכלל הוא, כי כל עוד לא פעל השר בשרירות, לא שקל שיקולים זרים ולא פעל בחוסר סבירות קיצונית, לא יראה בית המשפט לנכון להתערב בהחלטתו ובדרישת המידתיות." (בגץ 1255/94 "בזק", החברה הישראלית לתקשורת בע"מ נ' שרת התקשורת (פורסם בנבו)). ולעניין מידתיות ההחלטה, קובעת הפסיקה "הווי אומר, יש לקבוע לדעתי במבחן מצטבר, כי אמצעי ייחשב לבעל מידתיות ראויה, אם הוא: (א) קשור באופן מהותי לתכלית, קרי מבחן ההתאמה; וכן כי הוא, (ב) בעל זיקה הגיונית לתכלית; וכן (ג) במערך האמצעים, לקיום המטרה אין אמצעי דומה או קרוב, הנכלל בתוך מיתחם האפשרויות הסבירות, היכול להביא להשגת אותה מטרה." (עא 6821/93 בנק המזרחי המאוחד בע"מ נ' מגדל כפר שיתופי ואח', פ"ד מט(4) 221)

לענייננו, נדרש קשר של התאמה - בין המטרה של שמירה על ביטחון המדינה ושלוש הציבור לבין סירוב בקשת הכניסה לישראל ובקשת האחמ"ש. נדרש כי האמצעי הננקט - פגיעתו תהא פחותה מבין האפשרויות הקיימות; לבסוף, נדרש כי האמצעי של סירוב

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

בקשת האחמ"ש, יעמוד ביחס ראוי לתועלת הצומחת ממנו לביטחון מדינת ישראל ולשלום הציבור.

15. עולה מכך שהחלטות שר הפנים בבקשה לאיחוד משפחות, נדרשת לביסוס על נתונים אשר ישקלו ותוצאתם תהא החלטה סבירה ומידתית. החלטה שכזו יכולה להתקבל אך ורק בדרך של בדיקה פרטנית של המבקשים ושל בני משפחותיהם. הבדיקה האינדיבידואלית נועדה לאתר סכנה פוטנציאלית הצפויה מפלוני, כדי להסיר עד כמה שניתן סיכונים פוטנציאליים לשלום הציבור.

מניעה ביטחונית

16. במקרה שבפנינו, הסכנה הפוטנציאלית, מקורה בסיכון הנובע מסיבות ביטחון. משמעות נכבדה יש להוראת סעיף 3ד לחוק הכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003, (להלן: "חוק הוראת שעה") שכותרתו "מניעה ביטחונית", כאשר עילת הסירוב כולה מתבססת על בני משפחת המשיגה וקשריה שלה עימם. כך קובע הסעיף:

"3ד. לא יינתן היתר לשהייה בישראל או רישיון לישיבה בישראל, לתושב אזור, לפי סעיפים 3, 3א, 3א(2), 3ב(2) ו-3(3) ו-4(2), ולא יינתן רישיון לישיבה בישראל לכל מבקש אחר שאינו תושב אזור, אם קבע שר הפנים או מפקד האזור, לפי הענין, בהתאם לחוות דעת מאת גורמי הביטחון המוסמכים, כי תושב האזור או המבקש האחר או בן משפחתם עלולים להוות סיכון ביטחוני למדינת ישראל; בסעיף זה, "בן משפחה" – בן זוג, הורה, ילד, אח ואחות ובני זוגם. לענין זה, רשאי שר הפנים לקבוע כי תושב האזור או המבקש האחר עלולים להוות סיכון ביטחוני למדינת ישראל, בין השאר על סמך חוות דעת מאת גורמי הביטחון המוסמכים ולפיה במדינת מושבו או באזור מגוריו של תושב האזור או המבקש האחר מתבצעת פעילות העלולה לסכן את ביטחון מדינת ישראל או אזרחיה." (ההדגשה אינה במקור).

17. בדברי ההסבר להצעת חוק הממשלה לחוק הוראת שעה (תיקון מס' 2), 273 כ"ז בכסלו התשס"ז, 18.12.2006 נאמר בעניין זה:

סעיף 3ד הוסף להוראת השעה במסגרת תיקון התשס"ה וקבע את העיקרון אשר הוכר בפסיקת בתי המשפט ולפיו סיכון ביטחוני הנובע מקרובי משפחה בדרגה ראשונה של מבקש איחוד המשפחות בישראל או של מבקש היתר שהייה אחר, יכול שימנע מתן היתר לאותו תושב, זאת לנוכח הערכתם המקצועית של גורמי הביטחון, ולפיה הקשר של תושב האזור עם קרוב משפחה כאמור שממנו נובע סיכון ביטחוני, עלול להיות מנוצל לרעה, כפי שהוכח לא פעם בעבר, מוצע להרחיב עיקרון זה ביחס לכל מבקש אחר של רישיון ישיבה בישראל, שאינו תושב אזור, ובן לאפשר לשר הפנים

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

לקבוע כי מבקש היתר השהייה או הרישיון לישיבה בישראל עלול להוות סיכון ביטחוני, בין השאר, על יסוד חוות דעת של גורמי הביטחון המוסמכים ולפיה במדינת מושבו או באזור מגוריו מתבצעת פעילות העלולה לסכן את ביטחון מדינת ישראל או אזרחיה, קביעה זו תהיה לתקופה שיקבע השר בהתאם למצב הביטחוני ולשיקולי הביטחון העומדים בבסיס הוראת השעה, עוד מוצע להרחיב את הגדרת "בן משפחה" לענין סעיף 3ד כך שתכלול - בן זוג, הורה, ילד, אח ואחות וכן בן זוג וילד של בל אחד מהם,"

משמעות הדברים כי תחולת חוות הדעת של גורמי הביטחון המובאת בפני שר הפנים, תחול על המבוקש לצורך ישיבה בישראל, אשר עלול להוות סיכון ביטחוני - לדעתם של גורמי הביטחון ושר הפנים. הוראת הסעיף תחול על המבקש ככול שיש במבוקש עצמו ו/או בן משפחתו, כמפורט בסעיף ולרבות הורה, אח, אחות ובני זוגם כדי להשליך על המבקש בבוא שר הפנים לקבוע, אם מתקיים סיכון ביטחוני בשהייתו בישראל.

מהכלל אל הפרט

18. המשיגים משיגים על קביעת המשיב וטוענים כי יש לאפשר למשיג לקבל מעמד בישראל. המשיב קובע שהטעם לסירובו להענקה המבוקשת, נעוץ במידע שהתקבל מגורמי הביטחון, מידע שיש בו כדי לבסס את דחיית הבקשה.

19. המידע, שלטענת המשיב יש בו כדי להביא לדחיית בקשת המשיגים, הובא בפני המשיגים בשלוש הזדמנויות בזו הלשון:

א. בתאריך 8 דצמבר 2010, נמסרה למשיגים ההודעה הבאה:

"הריני להודיעך כי לאור המידע שהתקבל מגורמי הביטחון, אנו שוקלים לסרב את בקשת איחוד המשפחות שבנדון מהטעמים המפורטים להלן:

מד ע. אלרחמן עומר, אחיה של הגב' חג'אזי, היה כלוא מיוני 2007 עד אוגוסט 2008. אחיה של הגב' חג'אזי הודה בהשתייכות לחוליית פת"ח שברשותה נשק, הודה בסחר באמצעי לחימה, ובהשתתפות ביידוי בקבוק תבערה לעבר רכב צבאי.

"....

ב. בתאריך 30 אוקטובר 2011 נמסרה למשיגים ההודעה הבאה:

"לאחר בחינת טענות המשיגים עפ"י נוהל הערות גורמים בבקשה לאיחוד משפחות, נמצא כי קיים כנגד משפחת המשיגה (אחיה) מידע מודיעיני שלילי, אך לפני משורת הדין הוחלט להעניק למשיגה לתקופת מבחן, היתר מת"ק לשנה בכפוף להצגת מסמכים ובתום ההיתר תיבחן בקשת המשיגים שנית.

מצ"ב מכתב דרישת המסמכים..."

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

ג. בתאריך 12 פברואר 2012 נמסרה למשיגים ההודעה הבאה:

"... המידע הביטחוני השלילי עדכני לשנת 2009, התקבל מיותר ממקור אחד ואינו נסמך

על אירוע ספציפי בלבד."

20. כל המידע המובא בפני המשיגים בשלוש ההזדמנויות המנויות לעיל, מייחס למשיגים סיכון הנובע מהמקורבים אליהם. יודגש כי על פי החומר המובא בפני המשיגים, נחזה שהמידע הביטחוני השלילי נחלק בין מידע שהתגבש בהרשעה בפלילים ומידע מודיעיני המייחס לאח המשיגה שהוא גם גיסו של המשיג, מעורבות ממשית בטרור המופנה כנגד מדינת ישראל. אם כן, ראשית אבקש לבחון, האם במידע המובא על ידי גורמי הביטחון, כמתחייב מחוק הוראת שעה, ניתן לראות כראייה מנהלית, עליה ניתן לסמוך לצורך החלטה בסוגייה זו?

הפסיקה קובעת את המבחן לקיומה של ראיה מנהלית, בתוך מארג שיקול הדעת של חרשות המנהלית, על פי מבחן "הראיה המנהלית" שנקבע בפסיקה, ראו ע"ש 5251 / 98 עמקים בן-יתח נגד הוועדה לרישוי חוקרים ושירותי שמירה:

"בעניין זה נקבע כי דיני הראיות הנוהגים בבתי-המשפט אינם מחייבים את רשויות המינהל מטעמי נוחות ויעילות (זמיר בספרו הנ"ל [27], בעמ' 751). לפיכך גובש בפסיקה "מבחן הראיה המינהלית", שלפיו תהא זו קבילה אם אנשים אחרים היו רואים בה הוכחה מספקת לאשמה (עש"מ 1/66 פסקל נ' היועץ המשפטי לממשלה [18], בעמ' 79)."

וכך נאמר גם על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים (22/03/2007), על ידי כב' הנשיאה השופטת מוסיה ארד בעת"מ 782/06: רימא מחמד עוראבי אלסלאימה ואח' נ' שר הפנים ואח':

"מבחן הראיה המינהלית הנו מבחן גמיש, המאפשר לרשות המינהלית לקחת בחשבון גם ראיות שאינן קבילות בבית המשפט, כל עוד מדובר בראיות אשר כל אדם סביר היה רואה אותן כבעלות ערך הוכחתי והיה סומך עליהן לצורך קבלת ההחלטה העומדת על הפרק (ראו בג"צ 987/94 יורונט קווי זהב (1992) בע"מ נ' שרת התקשורת הגב' שולמית אלוני, פ"ד מח(4) 412, 424-425 (1994))."

21. משנקבע בפסיקה שהראיה המנהלית היא חלק מהרכיבים אותם תשקול חרשות המנהלית בבואה להחליט בעניינו של המבקש, הרי כל שנותר עתה לקבוע, אם יש באותן ראיות מנהליות, קרי - אותו מידע ביטחוני המוחזק בידי גורמי הביטחון, כדי להניח בסיס מוצק וראוי לאימוץ המלצתו על ידי המשיב. כמו כן, על המשיב להראות כי שקל את הדברים בעצמו, וההחלטה אותה קיבל, בכך שאימץ את עמדת גורמי הביטחון, נשקלה על פי המבחנים שנקבעו בפסיקה לבחינת סבירות ההחלטה ומדתיותה.

22. המשיגים ביקשו הרחבת החלק הגלוי (בפרפרזה) המובאת בפני המשיגים. הודעת המשיב מיום 12 פברואר 2012 מלמדת על הרחבת הפרפרזה ועל מידת עדכניותה. המידע השלילי

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

הנוגע לאח המשיגה, עדכני לשנת 2009; התקבל מיותר ממקור אחד; אינו נסמך על אירוע ספציפי בלבד. באמור בהודעה זו, כמו גם בשתי ההודעות שקדמו להודעה האחרונה, יש את הנדרש כדי להראות שהמשיב שקל את עניינם של המשיגים באופן ספציפי בכל אחת מההזדמנויות. פעם אחת, המציא את עילת הסירוב הנסמכת על שם ספציפי של אח המשיגה. פעם שניה שקל הדברים והחליט על מתן היתר "לפנים משורת הדין" כדברי המשיב. פעם שלישית, המשיב הציג הרחבה למידע השלילי כנגד אח המשיגה. נחזה אם כך, ששיקול הדעת המופעל באופן ישיר על ידי המשיב, כעילת הסירוב, תוך מתן הקלה מסוימת לאחר בחינתו, יש בו די כדי להראות שההחלטה המתקבלת סבירה, בנסיבותיה של בקשה זו.

23. טענת המשיגים לחייב המשיגים בהתחייבות כתובה, כתנאי למתן היתר מת"ק, רק את המשיגה ולא את בעלה, המשיג, אינה עומדת בהוראות סעיף 3ד לחוק הוראת שעה המצוטט לעיל. המניעה חלה גם על אח המשיגה, כלשון הוראת סעיף 3ד לחוק הוראת שעה, שכן כך שנינו מפרק הצעת החוק, הסכנה הנובעת מאח המשיגה, משליכה גם על בעלה ואינה נעצרת אצל המשיגה. התנגדות וכפירה בהוראת חוק הוראת שעה, אינו מעניינו כאן, משנקבעה הוראה זו בחוק חרות ומשקיבלה את גיבוי ערכאות בתי המשפט בישראל. משמחזיק המשיב בראיה מנהלית, בראיה שכל אדם היה סומך עליה, היינו בחוות הדעת של שירות הביטחון הכללי, המתייחסת לאח המשיגה באופן ספציפי, הרי שמשמעות המידע מבסס החלטה סבירה.

24. באשר למידתיות ההחלטה, נחזה בעיני שהמשיב הגיע להחלטה מידתית כאשר בחן חלופה שפגיעתה במשיב מצומצמת יותר מהנחיות חוק הוראת שעה. חוק הוראת שעה, מחייב את המשיב למנוע כניסה וישיבה בישראל, של מי אשר גורמי הביטחון סבורים שמקיים סכנה לביטחון המדינה ולציבור. ההתפתחות בהתייחסות המשיב לבקשת האחמ"ש והמניעה, עליה עמד המשיב, עם הגשת הבקשה לראשונה בשנת 2007, ואישורו לקיים ראשית הליך לישיבת המשיגה בישראל (מחוץ להליך המדורג), יש בו כדי להראות מדרג ומדתיות באיזון האינטרסים בין הפרט לציבור הכללי.

25. איני יכול לקבל את קביעת המשיגים כי הדרישה להתחייבות, מהווה פגיעה שאינה מידתית ואף משפילה. אפנה את המשיגים לחוק הוראת שעה ולדברי ההסבר המצוטטים לעיל. לא המדינה היא זו שאימה על המשיגים ואחיה של המשיגה. במעשיו של אח המשיגה, יש כדי להשליך, בתוצאות חמורות, על הציבור במדינת ישראל ותוצאות מעשיו של אותו אח, פוגעות גם במשיגים כתוצאה עקיפה. אין טוב במעשה אח המשיגה. הסתייגות המשיגים ממעשי האח צריכה לקבל ביטוי מעשי, ביטוי הבא להקטין ולצמצם את האיום מאותם מעשים שנמצאה להם הוכחה בגזר דין של בית משפט ובמידע מודיעיני מאת גורמי הביטחון (כראיה מנהלית).

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

26. אני מוצא את דברי בית המשפט בפסק הדין דקה, בגץ 7444/03 בלאל מסעוד דקה נ' שר הפנים (פורסם בנבו), כפי שהובאו גם על ידי המשיגים, רלוונטית ביותר לעניין השגה זו ולצורך בחינת מידתיות החלטת המשיב. תשומת לב נדרשת לשורה האחרונה בסעיף המובא להלן מפסק הדין. כך קובע בית המשפט בסעיף 41 לפסק הדין:

"...שונה הדבר לגבי מניעה עקיפה. הסיכון הקיים ממבקש ההיתר, שכל כולו נובע מקשריו המשפחתיים עם גורמים הקשורים לטרור, הוא ענין מורכב, הנתון להערכת הסתברויות, ומחייב הפעלת שיקול דעת זהיר. את הסיכון העקיף יש לאמוד בזהירות, ולייחס לו אך את משקלו היחסי הראוי, ולא יותר מכך. יש להיזהר מהסקת מסקנה גורפת לפיה כל מבקש היתר, בעל קשר משפחתי למי שקשור לפעילות טרור פסול, מניה וביה, מאיחוד משפחות. יש לבחון את מידת ההסתברות במקרה הקונקרטי כי מבקש ההיתר עצמו יהיה נתון להשפעה וללחץ של בני המשפחה, ויתפוך בכך מקור סיכון ביטחוני ישיר. בענין זה, יש להיעזר במידת האפשר גם בנתונים אובייקטיביים, כגון, נתון בדבר שהות ארוכת שנים של בן זוג זר בישראל, אשר חרף קשרי משפחה לגורמי טרור, לא עלה נגדו כל מידע שהוא, ולו בקצה חוט, על מעורבות כלשהי מצדו בפעילות נגד ישראל. נתון כזה עשוי להפריך, ולו לכאורה, חזקה של מניעה ביטחונית עקיפה; כאשר מדובר בבנות זוג מהאזור המתגוררות בישראל מזה שנים במסגרת איחוד משפחות, כשהן מטופלות במספר ילדים ונתונות בעול פרנסת המשפחה, החשש למימוש פוטנציאל הסיכון למעורבות בפעילות עוינת מצידן נוכח קשר משפחתי לקרובים המעורבים בפעילות טרור עשוי להיות קטן; אין לזלזל גם במשמעות נתונים סטטיסטיים על שיעור המקרים בהם הוכח בפועל כי קשר משפחתי כאמור הוביל למעורבות אותם תושבי אזור בפעולות עוינות נגד ישראל. נתונים סטטיסטיים כאלה לא הובאו בפני בית המשפט. יש להעיר עוד, כי למידת הקשר המשפחתי שמקיים מבקש ההיתר עם בני משפחתו המעורבים בפעולות עוינות, בתורת גורם המצביע, כשלעצמו, על פוטנציאל סיכון, אין לייחס בהכרח משקל מכריע, אף שהחלשת הקשר או ניתוקו לחלוטין עשויים להידרש לצורך הקטנת החשש לקיום סיכון ביטחוני עקיף.

27. עולה מדברי בית המשפט, המהווים פריזמה לבחינת החלטת המשיב, לפיה המשיב גילה התחשבות במעורבות המשיגים בפלילים, בטרור נגד מדינת ישראל, במשקל אותו נתן לעובדה כי משפחת המשיגים כוללת ילדים, וכן במשך התקופה הארוכה בה שוהה המשיגה בישראל. בכל אלה יש לדעת המשיב כדי לאזן את החשש מהמשיגים, חשש המוגדר באופן מפורש בחוק הוראת שעה.

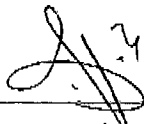
מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

הכרעה

28. סוף דבר, לאחר שבחנתי את עמדות הצדדים ואת מכלול הנסיבות והשיקולים הרלוונטיים, ומשניתנה תשובה מאת המשיב למשיגים, הגעתי למסקנה שהחלטת המשיב סבירה, בנסיבותיה של השגה זו ומגלה את המידתיות הנדרש כדי שהחלטה לחייב את המשיגים בהצהרה, בנוסח שהציע, תהווה תנאי להמשך שהיית המשיגה עם משפחתה בתחומי ישראל. משכך, אין מקום להתערבות הוועדה בהחלטת המשיב ודין השגה זו להידחות.

זכותם של המשיגים לעתור נגד ההחלטה בעניינם, אל בית המשפט המוסמך, וזאת תוך 45 ימים.

ניתן היום, 22 אוגוסט 2012, ד' אלול תשע"ב ותועבר לב"כ הצדדים על ידי מזכירות הוועדה.

צבי גל, ע"ד,
יו"ר ועדת השגה לזרים.